

Telefonintervju med Sven Lindow 2025-10-07

Intervju med anledning av Försvarshistoriska museernas Natoinsamling.

SL: Sven Lindow, major vid P7 och tidigare stabschef vid Camp Valdemar för den första svenska Natostyrkan som allierad i Lettland januari-juni 2025.

Födelseår 1986. Vid telefonintervjun var han pappaledig och på plats i sitt hem i Hörby.

AO: Andreas Ohlsson, intendent Armémuseum.

AO: Jag tänkte höra med dig om Natoföremålen som vi fått in till Armémuseum från er. Jag tycker det var viktigt att vi fick in de här föremålen till samlingarna och det var väldigt bra att vi kunde få napp på några stycken av dem. Det är ju ändå ett skifte på något sätt. Försvarsmakten har ju jobbat med Nato i andra sammanhang men nu är det ett speciellt läge och att vi rent formellt har det här samarbetet. Jag vet inte hur du ser på det hela, är det något helt nytt för din personliga del?

SL: Det är en svår fråga. Nato har ju varit en verklighet sen vi var och kriga med dem i Afghanistan.

AO: Där var du med?

SL: Ja, jag var där 2007. Det var en Natoledoperation så det här är egentligen inget nytt i den bemärkelsen annat än att vi faktiskt är allierade nu. Det förändrar väldigt mycket av vad vi pratar om tycker jag. Vi kommer från en bataljonsarmé från den tiden. Då var det ju på modet att prata om brigad. Då var det fint att prata om brigad när vi började genomföra bataljonsarmén. Nu är det fint att prata om att vara allierad. Det har skett ett skifte i vad man uppfattar är viktigt att prata om.

AO: När du säger vad som är fint att prata om, menar du på en officiell eller högre nivå då? Eller är det generellt?

SL: Jag skulle säga generellt för att värdeordet var ju... det har verkligen inträtt. Det är inte ett buzzword utan det är det som är det väsentliga. Det som jag tycker förändras eller har förändrats mest det är att vi är tillsammans med andra. Vi behöver respektera och förstå varandra på ett helt annat sätt än vad man gjorde tidigare. Nu är vi allierade jämfört med tidigare då vi bara var partner. Ibland bör man vara artig och ibland så är det rätt läge att faktiskt ha synpunkter på vad andra gör för saker också.

AO: Så du tycker att du har ett större mandat just nu som läget är nu, än hur det var tidigare?

SL: Det beror på vilket mandat du tänker på. I den rollen jag hade så var det så pass nytt så vi hade ett väldigt stort mandat. När vi redogjorde för ÖB och arméchef, vad vi höll på med och vilka regler vi böjde på så var det bara tummen upp. Uppfattar ni att det är det här ni behöver göra, så var det bara att köra på.

AO: Du tänker på Lettland nu då?

SL: Ja, det gör jag.

AO: Vad tror du att det berodde på? Var det på grund av det rent strukturella samarbetet eller hade det att göra med att det är nya personligheter, eller andra personer i strukturen?

SL: Jag tror det handlar om att det är mer pragmatiskt i tiden nu, än det var tidigare. Att det finns ett politiskt stöd för att hitta lösningar som är bra nu, istället för att hitta optimala lösningen om tio år. Det som påverkar här är också tidsfaktorn. Tidigare fanns hur mycket tid som helst eftersom det inte fanns något 2022 (syftar på fullskaliga invasionen av Ukraina). Då existerade liksom inte hotet. Från 2022 så finns hotet och lyssnade vi på våra allierade i Baltikum så förberedde de ju sig för ett krig om två år. Så det är ju den tidshorisonten som har förändrats så pass dramatiskt att man måste vidta så mycket åtgärder och förändra sitt mindset så man trycker igenom de förändringar som man behöver trycka igenom. Tidigare kunde man vänta ut, vilken ammunition använder de i Amerika? Vilken standardammunition väljer Nato i nästa generations vapen? Man kunde sitta och vänta på det. Det kan man liksom inte göra numera.

AO: Just när du nämnde vapen, var det fortfarande så att ni använde Ak 5:an eller den nya (Ak 24) eller till och med den nya amerikanska karbinen (Colt M4A1) som var på plats?

SL: Nej, det var Ak 5 Caesar vi hade på plats för de andra fanns ju inte än. Det var inte levererat och som du kanske hunnit läsa i Officerstidningen så har man nu lidit av att ak 24 har barnsjukdomar eller vad man ska säga.

AO: Ja, det var någon slags fördröjning i mekanismen vid avlossade skott.

SL: Ja, precis. Jag vet inte exakt vad som blev fel men, man kan bara spekulera. Det brukar ju bli så när man utvecklar någonting nytt. Det är inte dimensionerat för det som det är till för. Man har en annan ingenjörstradition. Men nu har väl de värnpliktiga övergått till M4 i huvudsak. Jag har inte varit i Sverige och arbetat (under den tiden) så jag har inte senaste nytt avseende vapen.

AO: Så vad fick dig att ta det här uppdraget, var det bara en order eller fanns det någon slags frivillighet i det? Kändes det bra rent utvecklingsmässigt?

SL: Ja, hmm... Det är också en väldigt komplicerad fråga. Vi hade ju ett relativt nyfött barn. Han var ju... När jag fick reda på att jag skulle åka då var han inte född än. När jag väl åkte så var han sex månader ungefär. Befattningen jag fick, stabschef, tyckte jag var intressant. Det var nästa steg i karriären om man säger så. Nybliven major kommenderad för att bli stabschef på en bataljon. Så där fanns ju en karriärslogik i det. Jag tänkte så här att ska man göra det här, så ska man göra det första gången, vid det historiska tillfället. Andra gången så är det rutin. Det var det historiska som var det tilltalande, faktiskt.

AO: Jag förstår det.

SL: Så det var väl egentligen två ben i det hela kan man säga. Dels det historiska i det hela och sen det logiska i karriärsteget. Det var ingen dålig befattning och man lärde sig väldigt mycket tycker jag.

AO: Det var nästa sak jag tänkte på och det är om det blev så som du förväntade dig? Vad blev annorlunda?

SL: Ja, alltså det har jag faktiskt funderat på för jag vet inte riktigt vad jag förväntade mig. Jag gick in med öppet sinne på att inte ha några farhågor eller större förväntningar över huvud taget för att inte bli besviken, en form av skyddsmekanism. Men jag förstod att vi skulle jobba väldigt, väldigt mycket. Och så blev det och att vi skulle gå in i en mycket oklar situation. En oklar situation kan ju vara väldigt stressande för många människor men jag tror att vi hade ett så bra

arbetslag att vi var redo att ta den utmaningen och se vad som hände. När vi kom dit så inkvarterade vi oss och sen började vi göra grejer på ett sätt som gjorde att brigaden blev förvånad. Hur kan ni göra detta nu? Det var inte så att vi behövde komma dit för att samla oss i några veckor utan vi körde vår svenska giv.

AO: Och det var man inte van vid då, från vilket håll då tänker du?

SL: Den kanadensiska brigaden som jag uppfattade det hade inte förväntat sig att nykomlingarna skulle komma dit och köra på, precis som om vi var hemma i Sverige. Det var som hemma, fast annorlunda. En annan geografiskt plats men det var inga andra faser vi fick lära oss för att kliva ut på fältet. Vi behövde inte lära oss hur man bedrev stridsskjutningar i den här kontexten. Det var det som var övningen första tiden att lära oss det som vi gjorde hemma. I de personliga samtal vi hade första tiden så uppfattade jag det från brigadens håll att, när svenskarna kom dit så efter fyra dagar var vi ute på skjutfältet. Enstaka individer var väldigt förvånade och det satte på något sätt ribban. Så jag tror att vi överraskade väldigt mycket i många saker vi gjorde. Även om vi uppfattade det som att vi är svenskar och är lite halvdåliga på det mesta, så är just det halvdåliga internationellt sett något väldigt, väldigt bra. Sen är det mycket bilden av oss själva som förändrades under tjugofemman. Men då behöver vi ju också förvalta det för vi ska ju inte bli självgoda eller få hybris. Jag tyckte ändå att vi lyckades hålla en bra nivå.

AO: Vilket datum var du på plats i Lettland?

SL: Ja, tillåt mig att ta min kalender.

AO: Jag tänkte till exempel på örlogsflaggan (som Armémuseum förvärvat) som hissades den 19 januari. 40 mm hylsan (även det ett förvärv), den sköts också ganska tidigt.

SL: Vi ska se när jag kom dit rent fysiskt... Jag skulle ha åkt onsdagen den 15 januari men det blev förseningar så vår resa dit med bataljonen blev försenad så pass många dagar så vi åkte dit på fredagen först. Vi skulle vara klara med allting på söndagen, det var vi ändå trots att alla var försenade två dygn, så vi tog igen det. Jag var nog nere den 17:e och sen skedde flaggceremonin den 19:e. Rimligtvis så skedde inskjutningen vecka 4, någonstans den 25 eller 26 januari. Vad skrev jag i mejlet?

AO: Nu ska vi se, när det gällde örlogsflaggan så var det 19 januari och hylsan avsköts 25 januari.

SL: Det stämmer med mitt minne också.

AO: Men det kan ha varit så också att ni hade andra typer av inskjutningar tidigare? Då ni sköt med vanliga vapen?

SL: Ja, precis det gjorde vi. Jag har för mig, nu tar jag det direkt ur minnet här för jag har krigsdagboken här där allt står med datum.

AO: Fantastiskt bra som minnesstöd ja...

SL: Verkligen ja, den har tjänat mig väl i argumentation efteråt. När folk har haft synpunkter på hur saker har gjorts. Jag tror att vi genomförde inskjutningar med automatkarbiner den 22–24 januari. Det var ett kompani i taget och sen tog man ut vagnarna under helgen. Jag är rätt säker på att det var torsdagen som jag genomförde inskjutningen men jag är inte helt hundra.

AO: Om man tänker på den där flaggceremonin, för det var väl bland det första som gjordes, vad minns du? Du skrev att den var för liten då? Att den ersattes någon vecka efteråt? Så

du den för första gången då den 19 januari eller var du med när den transporterades eller köptes in?

SL: Ja, den köptes ju in under hösten, hösten -24. Då såg jag den men när man väl packar upp en flagga då så är det ganska svårt att se hur stor den faktiskt är. Men danskarnas flagga som redan hängde där, den var inte stor. Sen åkte den ner och vår åkte upp. Det var en dansk camp manager som hette Sören Baundahl som sa att vi har en tradition att hala och hissa flaggan, eller snarare vill göra det till en tradition när vi lämnar campen. Så det var en enkel ceremoni där bataljonen ställde upp och så kom kvarvarande danska campgruppen och halade sin flagga och sen gick svenskarna fram och hissade sin.

AO: Så då var det både danskar och svenskar där tillsammans då?

SL: Ja precis, en liten styrka danskar, kanske tolv personer ungefär. När den svenska flaggan hissades, vi hade ju ingen musikkår där, så tog jag ton och så började alla sjunga nationalsången faktiskt. Det är bara prästen som har sagt något om det efteråt och han tyckte att det var ett väldigt bra initiativ.

AO: Det är ju lite spännande att det egentligen inte var något förberett utan jag får uppfattningen att det var ganska spontant med ceremonin?

SL: Ja, jag kommer ihåg att när jag hörde att det var dags för en ceremoni så tänkte jag bara, suck, vad blir det för omfattning på den? Sen när vi snackade ihop oss med danska camp managern så förstod vi hur vi skulle göra för att det skulle bli enkelt och tydligt. Utan att det skulle bli... Vi är ju liksom inget "paradförband". Vi är ett krigsförband. Det sa vi också till letterna inför TOA-ceremonin (Transfer of Authority), "I'm sorry we're not a parade unit, we are a war fighting unit so we're pretty bad at this", när de började prata politiska protokoll och sånt. Svaret från letterna kommer jag faktiskt aldrig glömma. De sa så här: "We prefer you that way!". Så även om det är väldigt mycket politiska ceremonier och ceremonitjänst generellt så är det ändå ur letternas perspektiv inte huvudnumret, även om det lätt kan bli så.

AO: Det kanske kan se bra ut på ytan med parader men när man väl är på plats för att lösa de riktiga uppgifterna så krävs det kanske någonting annat?

SL: Ja, faktiskt.

AO: Sen åkte den (flaggan) upp och var du även med när den halades och byttes ut?

SL: Nej, det var bataljonsförvaltaren som fick fixa en ny flagga, jag vet faktiskt inte var han fick den ifrån. Om den kom från Sverige eller om han hittade den i sina gömmor. Han tyckte att den var för liten, bataljonsförvaltaren Per Eriksson. Flaggan byttes en kväll tror jag, från den lilla och upp med den stora.

AO: Så på morgonen var det helt enkelt en annan flagga där?

SL: Precis, så folk trodde att de hade fått synfel under natten (skratt), helt plötsligt var flaggan större.

AO: Ur museets perspektiv så är det ändå intressant att nu inneha den första flaggan som var på plats, det betyder någonting. Sen är det en annan sak med att man upptäcker saker i efterhand och så justeras det, vilket hör till på något sätt.

SL: Ja, jag håller med och samtidigt tycker jag det är lite roligt att den faktisk var för liten.

AO: Verkligen!

SL: För vi ville ju ha en mer iögonenfallande flagga.

AO: Var det någon annan som anmärkte på den annat än ni som såg den?

SL: Nej, det var det inte.

AO: Ingen av kanadensarna eller så som tyckte att ni hade en liten flagga?

SL: Nej, utan det var väldigt svensk-internt. Den enda synpunkten vi fick på flaggorna sen, det var inför TOA-ceremonin, där man hade de politiska sändebuden alltså ambassader och människor från olika instanser. De menade att flaggorna hängde i fel ordning. Så vi fick kompromissa i vilken ordning de skulle hänga. Det är sånt vi inte har en blekaste aning om. Men det var väl så att värnadsnation, Nato och sen Framework Nation och därefter övriga. Jag kommer inte ihåg den exakta ordningen nu men det var ändå roligt att det första vi gjorde efter det mötet var att vi gick ut och ändrade ordningen. När jag sen kommer ut lite senare på dagen, då är det en ny ordning! Efter det mötet så var det en av letterna som har pratat med bataljonsförvaltaren och vi hade en kompromiss om hur det skulle vara för att undvika att protokollföra alla saker. Resultatet blev att vi gick förbi varandra och ändrade flaggordningen utan att prata sinsemellan. Det var lite humor i det faktiskt.

AO: Om jag förstår dig rätt så hängde den här flaggan på Camp Valdemar. Hängde de andra flaggorna precis bredvid?

SL: Ja, det var en central flaggstång som var högre än de andra fyra där aktuell nation hängde, antingen dansk eller svensk flagga. De övriga fyra lite mindre flaggstängerna var för de övriga flaggorna då.

AO: Finns det bilder på det här eller är det något som inte är officiellt?

SL: Nej, det borde finnas både på Instagram och också från G9. Förresten fick du bildlänken från G9?

AO: Nej, jag tror inte jag fick någon sån men däremot så såg jag i Officerstidningen en bild på hur det såg ut på campen men jag kunde inte riktigt se några flaggor, så jag blev lite fundersam på hur det såg ut på platsen.

SL: Det finns väldigt mycket bilder skulle jag vilja säga. Håller med om att du ska beredas tillgång till det. De två andra dagböckerna, fick ni dem till slut (som ursprungligen var tänkta att skänkas till Armémuseum)?

AO: Nej, jag har bara fått fältprästens och den var ju jättebra. Just att få hans perspektiv med inte bara självård utan också hur man tar hand om människor och vad de tänker och tycker. Det finns ändå stoff där som jag tycker är väldigt bra. Men de andra har inte kommit in och jag vet inte riktigt om man ska...

SL: Nej, jag försökte in i det sista att få tag i dem innan jag skeppade grejorna. Jag vet inte hur många gånger jag påminde. Chefen blev frustrerad över att soldaterna inte gjorde som de blev tillsagda. Men det kanske var så att dagböckerna blev så pass värdefulla för individerna att det inte var aktuellt längre, jag vet inte.

AO: Men du har verkligen gjort mycket för att allt det här ska komma in till oss. Jag kan försöka dra lite i de mejltrådar jag har och bara kolla en extra gång men det kanske är svårt att så här i efterhand få in det.

SL: Nja, jag vet inte om de soldaterna fortfarande jobbar kvar, det är det som är det kluriga. Jag kommer faktiskt inte ihåg namnen på dem men de finns kanske i mejltrådarna.

AO: Bara för att återvända till flaggan, är den som hänger där nu (på campen) på plats fortfarande fast inte i centrum längre eftersom det är en ny styrka som har tagit över.

SL: Precis det är danskarna som tagit över campen nu så om jag minns det rätt så lastade vi in den flaggan som vi hade uppe in i stabens container för nästa gång. Vi har lämnat den där och sen vad som händer på den andra campen det tror jag danskarna löser för de hade en mindre flagga som var ungefär lika stor som den danska som hängde bredvid.

AO: Du kanske inte vet det här men känner du till varifrån ni köpte flaggan? Var den kom ifrån, var det Flaggfabriken? Nu tänker jag på den som lämnades in (till Armémuseum)?

SL: Ja, det fanns ingen etikett på den?

AO: Det fanns nog en etikett men nu kan jag bara se en liten kod på den.

SL: Ja, på det vita tyget.

AO: Ja, precis.

SL: Jag är rätt säker på att det var Kronan som jag vet att det finns ett företag som heter för jag vet att lappen var röd och gul. Men mot den vita boarden så syntes det så pass mycket så att den togs bort.

AO: Just det, för jag kan se att det är något som är borttaget på den när jag vecklade upp den.

SL: Jag är rätt säker på att det var Kronan.

AO: Och Kronan, är det den som ligger i Skåne?

SL: Jag vet inte, den är nog köpt via ordinarie upphandlingar. Det är rätt svårt att få tag i en bra flagga idag. De flesta är ju i sommarstugestandard. Ja, Flaggfabriken Kronan det är därifrån de är köpta.

AO: Jättebra, sen är det den lettiska flaggan, var det en flagga man bara fick tag på eller var det också någon som köptes in?

SL: Det vet jag faktiskt inte om den är stulen eller om de har fått den från letterna eller hur den har kommit till oss. Jag vet att man kunde köpa flaggor på det som hette Commons, alltså PX, själva butiken. Vi kallar den för Commons i sammanhanget och inte PX eftersom PX är amerikanskt och sånt håller man inte på med i Kanada (skratt).

AO: Man ska hålla på sina traditioner?

SL: Ja, de blev nästan lite kränkta när jag frågade var PX låg, "Du menar Commons?" sa de. Så exakt var den flaggan kom ifrån vet jag inte och vad gäller kvalitet så är den annorlunda, den är väldigt syntetisk när du känner på den.

AO: Ja, jag kände på den och den är som du säger av enklare kvalitet. Var det också en ganska spontan sak att skriva namn på den?

SL: Ja, det tror jag. För alla hade uppgiften att samla in föremål och jag misstänker att logistikkompaniet, alltså 715:e som har lämnat in den hade inget att komma med, de hade ju dagböckerna men det blev ju inget med det vad det verkade som. De gjorde det här med namnteckningarna som ett spontant initiativ från deras sida.

AO: Ibland kan det bli väldigt bra också när det blir spontant. Det här var ju också meningen att inte styra för mycket (från museets sida). Det ska också vara upp till er att tänka kring vilka föremål som man vill bevara och då kan det bli sådant som blir lite oväntat. Jag har fotograferat dem och nu ska de upp på möte här sent omsider för beslut om de ska in i samlingen. Det är ju lite mer formellt på ett museum att jag inte ska bestämma själv om de ska förvärvas, så vi ska diskutera det. Skulle förvåna mig om vi inte tar in dem givetvis men det handlar mer om att diskutera alla föremål som läggs fram som förslag. Sen kommer jag lägga ut allt på internet (DigitaltMuseum) så att det blir tillgängligt också. Jag kommer meddela dig vad det blir för resultat. En sista sak jag tänkte på var 40 mm hylsan. Var du med vid den (insamlingen)?

SL: Nej, men en av mina bästa vänner som också var den som lämnade den till mig. Jag bad honom imorse att lämna lite mer info men har inte hört av sig än.

AO: En sak jag tänker på som kanske är svårt att minnas är till exempel vilken vagn det var som sköt? Om man kan knyta hylsan till ett specifikt fordon eller en viss fordonschef? Ett namn är alltid bra och i efterhand då man ska gå igenom materialet om låt säga hundra år så underlättar det med namn och såna omständigheter. Det är en bonus och bra om det finns någonting sånt.

SL: Jag skriver till honom och om jag minns rätt så var det hans egen vagn. Vi får se...

AO: Var det här någon del i att man sköt flera skott eller var det så att, nu skjuter vi ett skott och sen gör vi något annat?

SL: Vad jag förstod och som jag fått det återberättat så uppfattade de det historiska ögonblicket när vi rent politiskt ska skjuta i Baltikum, så det blev ett enkelskott för att säkerställa att det blev rätt hylsa. Jag frågade också det, är det här något från första salvan, för de ligger ju annars utspridda. Man kan aldrig veta vilken som är vilken men han sa att den här var skjuten som enkelskott för att bevara den första hylsan.

AO: Var det då skarp ammunition så att säga?

SL: Jag tror att det var 484 Caesar, alltså en övningsammunition. Jag är rätt säker på det. Jag ska skriva det i samma meddelande till honom och återkommer i mejl i så fall. (SL återkom senare med följande: "Vagnen hade registreringsnummer 140041 med anropssignal EA. Ammunitionen var Slövnprj 20 (Spårljusövningsprojektil 20) inte 484 som jag trodde.")

AO: Jadå, absolut.

SL: För krigsammunitionen använde vi ju inte vid inskjutningen. Då blir det liksom en annan risk men det kan mycket väl vara så att de var så pass ambitiösa så att de faktiskt sköt krigsammunition men jag vet inte.

AO: Vad tror du om att ni just var på plats i Lettland, vi kom in lite på det tidigare? På ett sätt har det här blivit väldigt medialt också. Jag kan tänka mig att det var lite att jämföra med de första (svenskarna) i Afghanistan som kände av att Sverige är på en ny plats samtidigt som det var väldigt långt bort. Visserligen riskfyllt men nu är man ju nästan på hemmaplan. Upplevde du att ni var på en plats där det verkligen kan hända saker?

SL: Ja, om vi börjar med den mediala verksamheten så var det ju nära. Vi hade besök hela tiden! Jag förde lite lös statistik på det och jag tror vi hade, om vi räknar med alla gäster med entourage så var det 650–700 personer som besökte oss. Det är ju mer folk än vi själva hade på plats. Det inkluderar gästerna till TOA-ceremonin också. Men för min del så var ju uppgiften att *avskräcka* och funkade inte det så var det *försvara*. I den första deluppgiften så var där ju ett subversivt hot med ryska påverkansoperationer och underrättelseinhämtning från området, precis som det är i Sverige. Det kanske var bara för att det var lite närmare Ryssland, så blev det mer påtagligt. Så det hotet kände egentligen alla av. Det var restriktioner i användning av mobiltelefoner. I den trakten så fanns det ju ett tydligt hot... Ett mjukt hot. Inget hot om våld utan underrättelseinhämtning och påverkansoperationer mot oss. Om man då tittar på uppgiften försvara så var det nog inte många som förstod den uppgiften tror jag. Jag tror inte riktigt armén hajade vad den var heller.

AO: Du menar svenska armén nu?

SL: Ja, faktiskt. Det svenska engagemanget i Lettland avgör hur det går i slaget om Östersjön. Om inte slaget om Östersjön avgörs av väst, då kan vi inte försörja oss själva.

AO: Då blir man avskuren?

SL: Precis, när jag och andra chefsgruppen pratade om uppgiften att försvara, så visste vi ju vad det innebar. Hade det blivit på det viset, då hade ingen kommit hem. Vi kunde inte sticka under stol med det utan det var det perspektivet vi måste ha och träna mot och göra så bra som möjligt för att avskräcka. Vi vet inte riktigt hur man gör det annat än med närvaro och informationsoperationer som vi fick stöd med. Men att uppfatta hotet i uppgiften ”försvara”, det konventionella hotet var ganska långt borta för vi visste ju att ryssarna var kvar i Ukraina och inte hade resurser att påverka. Men ponera att det hade blivit fred i Ukraina medan vi var kvar, då börjar nog folk darra på manschetten för frågan är då, hur lång tid tar det? Vårt perspektiv var alltid uppgiften försvara för det var ju egentligen det värsta tänkbara, det absolut svåraste att hantera, för det skulle innebära fruktansvärda umbäranden. Vi var i den logistiska situationen som vi var så det var inte helt snutet ur näsan hur det här verkligen skulle fungera. Det är ju en väldigt komplicerad miljö, alltså logistiken i ett multinationellt perspektiv för alla länder hade ett multinational support element, som skulle ta emot förnödenheterna för respektive nation. Nato skulle stå för vatten och drivmedel eftersom det var lika för alla. Sen alla reservdelar och typ av ammunition, det skulle komma från respektive nation. Brigaden var 14 nationer in till en och samma logistikhubb. Det är ju intressant eller vad man ska säga.

AO: Det är verkligen en stor logistik.

SL: Ja, det är det.

AO: När du säger att man inte förstår från arméns sida, menar du armén på plats eller hemma i Sverige?

SL: Alltså där fanns ju avvikelser. Arméchefen han fattar, öb fattar. Det är enskilda handlingar som tittar ur ett rationellt perspektiv ur deras egna. Exempelvis om man nu ska försvara...

Lettland. Vill man skicka dit en motoriserad bataljon eller vill man skicka en pansarbataljon? Svaret är pansarbataljonen. Då kan man inte rimligtvis börja prata om att man ska skicka dit exempelvis infanteri. De kommer aldrig reda upp det. Det första som händer är att de kommer gräva ner sig och sen blir de överrullade. Men har du stridsvagnar och stridsfordon, då kan du föra en strid som faktiskt kan avgöra. Det är där uppfattningen om uppgiften *försvara* avviker mellan min uppfattning, chefens uppfattning och enskilda handläggare i armén. Det är inte rimligt ur ett folkviljeperspektiv vilket också står i vår slutrapport, att det måste vara rätt typförband så att man inte uppfattar att vår insats där, var ett politiskt skådespel för att kunna rösta *ja* i artikel 5 i NAC, alltså North Atlantic Council. Det får ju aldrig uppfattas som det. De anhöriga kommer inte att reda ut det. De anhöriga måste uppfatta att soldaterna har fått rimliga förutsättningar för att lösa sin uppgift. Att det var militära beslut som ledde till utfallet och inte för att man fysiskt var där bara på grund av politiken för att kunna rösta på ett visst sätt för att få med sig folkviljan därigenom. Om man lyfter det ett par nivåer så börjar man tänka på förutsättningarna och folkvilja så att Nato håller ihop. Jag tycker det är lite intressant att fundera på.

AO: När ni lämnade det här området, är det samma typ av styrka som tar över. Tänker man att de olika länderna bidrar med olika förmågor? Blir det samma typ av styrka som Sverige bidrar med vid årsskiftet 2026?

SL: Ja, det blir det. Danskarnas bidrag som är där nu det är också en motsvarande pansarbataljon. Och där kommer vi till nästa problem för uppgiften är nu fastställd så att det här löser svenskarna och det här löser danskarna. Det är ju inte samma uppgift som ligger om lott att lösa utan det är två olika uppgifter. Det innebär att ändrar du typförbandet från sändande nation så kommer den uppgiften att matchas av de fysiska förutsättningarna. Det är svårt att veta men det kanske är så att det finns vidsträckta åkrar för att det är anpassat för pansarbataljonsstrid, där ska svenskarna vara, sen skickar du dit ett motoriserat förband, då fungerar ju inte det utan då måste vi ändra uppgiften.

AO: Är det så att det växlar varje halvår menar du?

SL: Små nyanser kanske. Nu är läget låst eftersom du inte längre kan byta typförband.

AO: Nej, så klart.

SL: Så svenskarnas bidrag är en pansarbataljon. Danskarnas bidrag är en pansarbataljon. Du kan inte ändra det godtyckligt för det orsakar svallvågor så att du måste ändra uppgifter och planera om och det vill man ju nödvändigtvis inte.

AO: Verkligen intressant att få veta mer. Det är en sak vad media rapporterar och som vi är vaksamma på och något helt annat att vara på plats och se det inifrån förmodar jag?

SL: Ja, absolut och det är svårt utan fackmannens kunskap att verkligen förstå vad det innebär.

AO: Är det så att du ska tillbaka dit vid årsskiftet igen?

SL: Nej, jag ska inte det. Men bataljonen ska det, fast jag har lämnat den och tillhör en annan enhet nu. Men det är samma bataljon som åker igen bara att vi bytt ut viss personal. Det är framför allt officerare som är utbytta men soldaterna är i princip samma som åker igen. Jag vet inte hur många officerare som åker igen, kanske någonstans runt 80 officerare och kanske runt 15-20 som åker igen. Utan att ha något jättebra underlag för det (för egen del). Mer än fem färre än tjugo så någonstans där.

AO: Hur kunde man kommunicera med de där hemma till exempel? Var det vanliga brev som kunde skickas.

SL: Där kommer vi till en annan intressant sak. Armén lovade att fixa postgång men det blev aldrig så utan vi fick lösa det själva på stället så att vi kunde ta emot brev. För enskild individ och kontakt hemåt så hade campen ett wifi-system. Så du kopplade upp dig mot wifi och hade Facetime och bra bandbredd. Det var chatt, telefonsamtal, videosamtal och inga konstigheter.

AO: Så det kunde man sköta från sin bostadsmodul eller vad man ska säga?

SL: Ja, för det var wifi där inne också.

AO: Den vanliga posten fungerade inte riktigt då?

SL: Inte i början. Vi tröttnade lite på armén och hittade en annan lösning med stöd av kanadensarna. Så fick vi ut adressen till de anhöriga och sen började breven komma.

AO: Är det inte lite speciellt att få riktiga brev på något sätt?

SL: Ja, det får jag nog faktiskt säga. Jag har kvar mina brev från Afghanistan. Nu har de kanske tappat i värde för mig som person i och med att det har gått så pass lång tid men jag funderade på att skicka med det för jag fick faktiskt en bild på hunden och sonen när jag kom dit. Jag blev lite förvånad för min sambo berättade inte för mig så och var lite trevligt!

AO: Att skriva ger ju lite eftertanke och det kanske känns lite mer beständigt än när det kommer epost?

SL: Ja, det kräver lite mer att skriva ett handskrivet brev.

AO: Jättebra att jag fick prata med dig och jag kommer säkert komma på andra saker efteråt. Det väcker en del tankar och jag tycker det är viktigt att fånga in några bitar med så mycket fakta och underlag som möjligt att knyta till föremål och liknande.

Avslutar intervjun och tackar varpå Sven säger att han kan skriva till nästkommande stabschef om eventuell fortsatt insamling.